

ՍՈՒՐԵՆ – Սրանով էլ վերջացավ մեր բանակցությունը: Այժմ լսեցեք իմ կարծիքը, ես էլ ընտանիքի անդամ եմ: Եթե ապացուցված է, որ մեր հայրը զրկել է Օքարյանին, ամենը պարտավոր ենք պահանջել, որ նա զրկվածներին բավարարություն տա:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Մայրիկ լսո՞ւմ ես ինչ է ասում:

ՍՈՒՐԵՆ – Եհ, ինչ ես մայրիկին խոսեցնում իմ մասին: Նա ինձ վրա խաչ է դրել: Ես շաղատան եմ, փշացած: Բայց թող հայտնի լինի ձեզ, որ շուտով կիրաժարվեմ իմ բաժին ժառանգությունից, քան կհամաձայնվեմ, որ մարդիկ երեսիս ասեն. «Դու կողոպտիչի որդի ես»: Այս մեկն արդեն վճռված է և ստորագրված: (Սիզար է վառում):

ԵՐԱՆՈՒՀԻՄ – Խելքս քեզանից բան չի կտրում: Համ այդ ես ասում, համ էլ ինք կողոպտում ես հորդ:

ՍՈՒՐԵՆ – Աա, դու մուրհակների մասի՞ն ես ակնարկում: Մամա, Աստված վկա, ես չեմ հնարել այդ բանը, այլ քեռիս, քո պատվարժան եղբայրը: Նա, օ, նա Շեյլոկի խնամին է: Նա ինձ պարտք է տալիս միայն այն պայմանով, որ մեկին հինգ-տասը ստանա հորս մահից հետո: Բայց ագահությունը երբեմն մարդուն հիմարացնում է: Այժմ նա իմ պատվարժան քեռին վախենում է, որ հայրիկից շուտ կճանապարհվի ի վերին Երուսաղեմ: Մամա, մի նեղանար, եղբայրդ մարդ չէ, այ զայլի ախորժակից և աղվեսի խորամանկությունից կազմված վիճեգրետ: Իսկ ես քեն անառակ եմ, բայց շենտլմեն եմ: Երևի Բագրատն ինձ վախեռտ անվանեց: Իբրև թե ապտակ եմ կուլ տվել: Ուզո՞ւմ ես իմանալ, ինչո՞ւ եմ կուլ տվել:

ԵՐԱՆՈՒՀԻՄ – Ես չեմ ուզում լսել այդ բաները, չեմ ուզում:

ՍՈՒՐԵՆ – Ոչ, այս մեկը լսիր: Ես ապտակը ստացել եմ մի շատ պատվարժան կնոջ պատճառով: Եթե կուլ շտայի պիտի կովեի, եթե կովեի, այդ կինը պիտի խայտառակվեր: Լսիր, ինչպես պատահեց:

ԵՐԱՆՈՒՀԻՄ – (Ականջները փակելով): Չեմ ուզում լսել, չեմ ուզում:

ՍՈՒՐԵՆ – Դե լավ, թող մնա: Լսեցի՞ր: Մարզարիտ, հայրիկը պարտավոր է իր անունն ազատել խայտառակությունից: (Ժամացույցին նայելով): Օ, տասնկեսն է, ես շոգիացա...

ԵՐԱՆՈՒՀԻՄ – Ելի ո՞ւր ես գնում կեսպիշերին, անառակ...

ՍՈՒՐԵՆ – Աստղերն ուսումնասիրելու: Առլովան ինձ սպասում է: (Գնում է նախասենյակի դռներով, երգելով):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Տեսա՞ր, մայրիկ, շառատան որդիդ ավելի ազնիվ է դատում, քան խելոքը:

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Սեղանատան դոներից): Խոհարարը հարցնում է ընթրելո՞ւ եք:

ԵՐԱՆՈՒՀԻ – Ես չեմ ուզում: Ահ, Էլի գլխացավս բռնում է:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ես Էլ չեմ ընթրելու: (Զարուհին գնում է): Մայրիկ գնա, պառկիր, քո ներվերը բոլորովին քայրայվել են: Ես Էլ ամբողջ գիշեր չեմ քնել, գլուխս պտտվում է անքնությունից: (Համբուրվում է մոր հետ և անցնում իր սենյակ):

ԵՐԱՆՈՒՀԻ – (Նայելով նրա ետևից թախծալի): Երանի դու ինձանից քախտավոր լինես: Ահ... (Անցնում է սեղանատուն):

ՏԵՍԻԼ 6

ԱՆԴՐԵԱՍ ԵՎ ՍԱՂԱԹԵԼ

Դուրս են գալիս աջ կողմի առաջին դոներից, երբ Երանուհին արդեն բոլորովին հեռացել է:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Փառք Աստծո, վերջապես գրվեցին: Այո, գիշերն ավելի լավ է, քան ցերեկը: Մքությունը մեղքի ընկերն է:

ՍԱՂԱԹԵԼ – (Տերողորմյայի տատիկները մեկ-մեկ զցելով): Խեր, շառ, Աստված: Խեր, շառ, Աստված: Խեր: Ինչքան գցում եմ խեր է գալիս:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Բայց սիրտս ասում է, որ լավ բան չենք մտածել անելու:

ՍԱՂԱԹԵԼ – Ավելի վատ կլինի եթե չանես: Բացատրել ես, խնդրել ես, աղաչել ես, չի եղել, ճարդ ինչ: Խոմ չես կարող պատիվդ թողնել թշնամուդ ձեռքում:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Զանգակ տուր, տեսնենք ինչ են անում:

ՍԱՂԱԹԵԼ – Զայն-ձուն չի լսվում: (Մատը սեղմում է Էլեկտրական զանգակի կոհակին՝ որ գտնվում է աջ պատի առաջին դոների մոտ: Բեմի հետևից լսվում է զանգակի թոյլ հնչյունը):

ԱՆԴՐԵԱՍ – Քեզ համար ինչ, դու քո բանը դրստեցիր: Լավ կուրտաժ է իմ մեղքն ինձ ծախելու համար – հինգ հարյուր սաժեն տափ:

ՍԱՂԱԹԵԼ – Ես քեզ խնդրեցի՞, որ ինձ այս գործին խառնես:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Դե լավ: (Զարուհուն, որ ներս է մտել սեղանատնից): Ո՞վ կա սեղանատանք:

ԶԱՐՈՒՀԻ – Ոչ ոք:

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Կեղծ բարկանալով): Բա ինչո՞ւ ես ճրագները վառել: (Զարուհին ուզում է գնալ): Խանումդ ի՞նչ է անում:

ԶԱՐՈՒՀԻ – Ճենց հիմա պառկեց: Էլի գլխացավը բռնել է:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Պրծանք, այդ էր պակաս: Կանչիր այստեղ Մարգարիտին:

ԶԱՐՈՒՀԻ – Նա քնած է:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Քնա՞ծ: Այդպես շո՞ւտ: Լավ գնա: Մենք կլուր ենք գնում, ասա խանումիդ: Դու էլ կարող ես հանգստանալ: Ես ինքս դռները կփակեմ: Հարկավոր չես: Հանգըրու սեղանատան ճրագները, դուր տնտեսություն ասած բանը չգիտեք: Կարծես ես փող եմ կտրում կամ մարդ կողոպտում, որ ամեն ինչ շոայում եք; Գնա:

ԶԱՐՈՒՀԻ – Գնում է սեղանատուն: Փոքր անցած, այստեղ տիրում է մթություն:

ՍԱՂԱԹԵԼ – Մեկը հիվանդ է, մյուսը քնած, Աստված ինքն է օգնում քեզ:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Ահ մի հիշիր այս րոպեին Աստծու անունը: Նա ավելի կբարկանա մեզ վրա: Լավ էր, չե՞, որ ասացի, թե կլուր ենք գնում: Տես ով կա նախասենյակում: (Սաղաթելը նայում է դեպի նախասենյակ): Դռները կողպիր. (Չուշիկ նայելով մոտենում է Մարգարիտի սենյակի դռներին և ականջ դնում: Նայում է իր գրպանի ժամացույցին և վերադառնում թեմի կենտրոնը):

ՍԱՂԱԹԵԼ – (Նախասենյակը նայելուց հետո դռները ծածկում է) Այնտեղ ոք ոք չկա: Ավելի հարմար ժամանակ չէիր կարող ընտրել: (Տերողորմյան դնում է գրպանը): Ինչի՞ մասին է մտածում:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Երբ սատանան մարդու գլխի մեջ մի շար միտք է մտցնում, սրտի մեջ էլ մի ահ է զցում: Ծածկիր սեղանատան դռները: (Սաղաթելը ծածկում է): Կարծես, այնտեղից աչքեր են նայում մեզ: Մոտս կաց: (Նստում է բազկաթռոներից մեկի վրա):

ՍԱՂԱԹԵԼ – (Գալով թեմի առաջ) Եհ, շատ բաներ ես արել, արա այդ մեկն էլ:

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Կիսաձայն) Արել: Ես մենակ չեմ արել, դու էլ միշտ հետս ես եղել: Եհ, էլի հորդ կերպարանքն եկավ, կանգնեց աչքիս առաջ: Նա ասում էր. «Զարը շարության ճանապարհում կկորչի»: